

maal. Det forekommer mig, at de begge to have det samme Betydning at tage, nemlig Betydningen til, hvad Statens Lær kræver, og de have begge den samme Interesse i, at det gaar rigtigt og ordentligt til. Jeg kan heller ikke indse, hvis det var Repræsentationens Praxis at forkaste saadanne Tillægsbevillinger og henvise dem til Statsrevisionen, hvad Nytte det saa var til, at Ministeren forelagde saadanne Love, og hvad Interesse han kunde have deri. Naar det ærede Medlem dernæst yttrede, at jeg kun havde kunnet anføre et enkelt Tilfælde, hvor Landstinget havde forkastet en saadan Tillægsbevillingslov, saa vil jeg for det Første dertil sige, at han maatte altsaa ikke har lagt Mærke til, hvad jeg oplyste, at Landstinget i Sessionen 1860—61 undlod at behandle det Tillægsbevillingsforslag for 1859—60, som dengang var forelagt, med den Bemærkning, at Statsregnskabet var overgivet til Statsrevisionen. (Uro). De ærede Medlemmer fortyndte mig ved deres Samtaler. Der var altsaa ikke eet, men to Tilfælde, i hvilke man har ladet saadanne Forslag bortfalde af den Grund, at de henhørte under Statsrevisionen. (Uro).

Formanden (Krabbe): Maa jeg bede de ærede Medlemmer, navnlig dem, der sidde i Nærheden af Læseren, om ikke at fortsætte deres Samtaler.

Minestad: Det, man kan saae ud ved at betragte denne Række af Tilfælde for Landstingets Vedkommende, er jo ingenlunde det, som det ærede Medlem sagde, at der var en overveiende Praxis for, at man lod saadanne Forhold komme frem paa Tillægsbevillingen, thi man kan ikke behandle en saadan Praxis paa den aldeles mekaniske Maade, som det ærede Medlem gjorde, idet han talte op: jeg har fundet syv Tilfælde, i hvilke man har behandlet saadanne Tillægsbevillinger, og kun to paa den anden Side, ergo kan man sige, at der er overveiende Praxis derfor, thi Sagen er den, at man maa erindre, at de Forhold, jeg omtalte, netop skrive sig fra den senere Tid. Man kom netop efterhaanden mere og mere bort fra den Fremgangsmaade, man havde brugt, at lade dem behandle paa Tillægsbevilling, og tilsidst kom det frem, som netop blev udtalt i 1862, som jeg før oplyste, nemlig dette, at det er Noget, der maatte afhænge af Omstændighederne, at det i nogle Tilfælde vil være nyttigt og hensigtsmæssigt at man fik de Poster frem paa Tillægsbevillingsloven, og i andre Tilfælde hensigtsmæssigt at gaa en anden Vej. Det er i Virkeligheden Sagen, man maa skjønne, det er det, der blev, om jeg saa-maa sige, Udslaget af Rigsda-

gens Praxis paa dette Punkt. Naar det ærede Medlem atter vil slaa fast, at saadanne Tilfælde slet ikke skulde have foreligget siden 1863, er det Noget, jeg ikke har haft Leilighed til at undersøge, men det forekommer mig at være aldeles og fuldkommen utroligt, at det skulde have stillet sig saaledes, at Tilfældet aldrig skulde være kommet til at foreligge efter den Tid. Jeg tror tværtimod, at man i den Omstændighed, at saadanne Tillægsbevillingslovsforslag ikke ere fremkomne i den senere Tid, maa se et Bidnesbyrd om, at man i det Væsentlige har sluttet sig til den Opfattelse, som blev gjort gjældende fra det daværende Landstings Side, at det i Reglen ikke er hensigtsmæssigt at gaa den Vej. Der kan ikke være Tvivl om, at man vil finde paa alle Statsregnskaberne mangfoldige Poster, med Betydning til hvilke der ikke har været søgt nogen Tillægsbevilling, og som Rigsdagen uden mindste Indvending har behandlet i Statsregnskabet, fordi de ikke kunde fremkomme til Godkendelse under en Tillægsbevilling. Det er med Betydning til dette Punkt, at jeg fandt mig foranlediget til at gøre disse Bemærkninger. Særligt skal jeg kun med Betydning til de Poster paa det foreliggende Finantslovsforslag, som tidligere have staaet paa Tillægsbevillingen, tillade mig at henlede min ærede Sidemandes Opmærksomhed paa, at det jo ikke er den Omstændighed, at Folketinget allerede havde godkendt dem ved tidligere Leiligheder, hvorfor jeg i Særdeleshed mente, at det var høist beynnderligt, at man ikke vilde vedtage dem nu paa Finantsloven. Det var ikke denne Omstændighed alene, skjøndt det, som det ærede Medlem bemærkede om den Sammenhæng, som der skulde være mellem enkelte Poster paa Tillægsbevillingen, i Virkeligheden kun har Lidet paa sig. Men den Betragtning, jeg gjorde gjældende, og som det ærede Medlem vist ikke har anført eller kan anføre Noget imod, er den, at det er høist paafaldende, at man, naar Finantsloven endnu ikke er vedtagen, vil forlange, at Poster, som vedrøre den Finantslov og det Finantsaar, for hvilket Finantsloven ikke er vedtagen, ikke maa optages paa selve den ordentlige Finantslov, men absolut og nødvendig skulde optages paa en Tillægsbevillingslov. Det er, forekommer det mig, en saa ekstravagant Tanke, at jeg ikke havde troet, det ærede Medlem kunde fremkomme med den.

Tang: Naar man vil ødelægge en Sag, gjælder det altid om at faae Minderne ødelagte. Det var mig derfor slet ikke paafaldende, da jeg hørte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udvikle for os, hvorledes det var gaaet med Tillægsbevillingsloven i de første 15 Aar, at den høitærede Conseilspræsident slet ikke